

толкозь само колкото ви казахъ стигать, и ще ми дадешъ воляхъ да ти дамъ едно доказателство прѣди да вземъ тѣзи лиры.

— Какво ще ся каже доказателство? — Една книга която ще стои у тебе, и въ който азъ ще казвамъ че съмъ взелъ отъ тебе тѣзи пары. — Хм! разбрахъ; записъ ще кажете; ама какво да го правя тозъ записъ? Азъ не знамъ да четъ! — Не знаете ли да четете?

Мацко въздъхна; послѣ прибави та каза.

— Ахъ! ако да знаехъ азъ да четъ съ благодареніе можахъ да похарчя всички тѣзи пары, що имамъ тука и да ги харижъ на оногось който бы мя научилъ да четъ.

— Лесна работа; ты си момъкъ твърдъ остроумень, искашь ли да ся научишь? дъщеритъ ми могатъ да тя научатъ, и да изучишь толкозь колкото знають и тѣ. — Що думате? може ли това да стане? — Може и прѣможе. Отъ васъ ся не иска нищо друго освѣнъ да опрѣдѣлите по единъ часъ на день да идете да вземате по единъ урокъ. — Ще ви бѣдъ слуга и каквото щѣте, господжи, стига само да можете да мя изучите. — Ный ви дължимъ толкозь признателность! Избавихте ны! И що думате? На срѣщу туй добро що ни сторихте, какво ще бѣде да вы научимъ малко да четете? — Кога е тѣй оставѣте мя ба ремъ да докажъ отъ сега що мыслихъ да направя, ако бы да мя изучите. Вземи, старче, тѣзи хылядъ лиры; скътай ги, като похарчишь стотъ и тридесетъ конто ти трѣбать и единъ день ги употреби за добрытъ си тѣзи дъщери! — стига да приемешъ записътъ, който ти рекохъ. — Какво да го правя записътъ? Азъ господине не ты давамъ на занимъ пары; харизвамъ ти ги; какво ще ся каже туй?

И възцари ся мълчаніе, прѣзъ което четири сърдца тупахъ най священнытъ тупенія, т. е. тупенія на признателность отъ една странъ и на осѣщаніе че си е направилъ дължността отъ другъ.